14/03/2019

Λεμεσού Αθανάσιος: «Τῆς μετανοίας ἄνοιξόν μοι πύλας, Ζωοδότα...»

Εκκλησία της Κύπρου / Ι.Μ. Λεμεσού

Πανιερωτάτου Μητροπολίτου Λεμεσοῦ κ. Ἀθανασίου

Ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Τεσσαρακοστή ἔχει ἕνα μεγάλο πλοῦτο προσευχῶν, ἀκολουθιῶν καί πνευματικῶν ἀγώνων. Μέ τή νηστεία, την ἐγκράτεια, τήν ἐλεημοσύνη καλεῖται ὁ ἄνθρωπος νά ἐξασκήσει αὐτό τό διάστημα ὅλες τίς ἀρετές. Ἰδιαίτερα κατά τίς μεγάλες ἑορτές τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδας καί τῆς χαρμόσυνης ἑορτῆς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ μας.

Εἴμαστε λοιπόν, μπροστά σ'αὐτό τόν πλοῦτο τῆς Ἐκκλησίας μας. Ὅπως ψάλλουμε καί στήν Ἐκκλησία, ἀνοίγει ἡ πύλη τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς καί ὅλοι μας εἴμαστε προσκεκλημένοι στο δεῖπνο τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Γιά νά γευθοῦμε ὅμως αὐτό τό μεγάλο δεῖπνο, πρέπει νά ἔχουμε καί στολή κατάλληλη. Πρέπει να

ἐνδυθοῦμε τό κατάλληλο ἔνδυμα, γιά να μήν βγοῦμε ἔξω ἀπό τό δεῖπνο αὐτό, γιατί δέν ἔχουμε τήν κατάλληλη στολή. Καί βέβαια, ἡ στολή αὐτή δέν εἶναι ἕνα ροῦχο, το ὁποῖο μποροῦμε νά τό ράψουμε ἤ νά τό ἀγοράσουμε, ἀλλά εἶναι ἡ στολή τῆς ψυχῆς μας, εἶναι ἡ ψυχή μας ἡ ἴδια. Στό δεῖπνο αὐτό δεν δέχεται ὁ Χριστός τόν ἄνθρωπο ὁ ὁποῖος ἔχει ἀκατάλληλο ἔνδυμα ἤ ἔχει λερωμένη «στολή» καί εἶναι «βρώμικος», γιατί δεν μπορεῖ ἔτσι νά μπεῖ μέσα στόν πλοῦτο αὐτό τῆς δικῆς του παρουσίας καί ἀγάπης.

Βρισκόμαστε λοιπόν πρό τῆς Ἁγίας Τεσσαρακοστῆς. Καί μπαίνουμε σ’αὐτό τόν ἀγώνα ἀπό τήν Κυριακή τῆς Τυρινῆς τό βράδυ, ἔχοντας μπροστά μας τό μέγα γεγονός τῆς συγχωρήσεως τῶν ἀδελφῶν μας μέ τον ἐσπερινό τῆς συγχωρήσεως. Γιατί τό κάνουμε αὐτό καί προσευχόμαστε, καί ὁ ἕνας ἀπό τόν ἄλλο λαμβάνουμε τή συγχώρεση καί ἄν στενοχωρήσαμε τόν ἀδελφό μας γιά κάτι ἤ ἄν κάτι μᾶς στενοχώρησε, πρέπει νά τά σβήσουμε ὅλα, γιά νά μποῦμε στό στάδιο τῶν ἀρετῶν;

Θά ξεκινήσω μέ μία ἁπλή ἱστορία, ἀληθινή ὅμως, γιά νά καταλάβουμε πόσο μεγάλο πράγμα εἶναι ἡ συγχώρεση, γιά νά ἀγωνιστεῖ ὁ ἄνθρωπος. Κάποτε ἦταν κάποιος με τό ὄνομα Νικηφόρος, καί ἕνας ἱερέας ὀνόματι Σαπρίκιος. Ὁ Νικηφόρος κάποια στιγμή φιλονίκησε μέ τόν ἱερέα Σαπρίκιο καί ἔγινε μία παρεξήγηση μεταξύ τους. Βέβαια δεν ἔφταιγε ὁ Νικηφόρος, ἀλλά ἦταν παρεξήγηση. Ὁ Σαπρίκιος ἦταν ἱερέας καί ἦταν πολύ καλός. Δέν ἐννοοῦσε ὅμως νά συγχωρέσει τόν Νικηφόρο. Ἦταν δέ περίοδος διωγμῶν καί τό νά εἶσαι χριστιανός ἦταν πράγμα παράνομο καί οἱ χριστιανοί τότε τιμωροῦνταν μέ θάνατο. Σέ κάποιο διωγμό συνέλαβαν τόν ἱερέα Σαπρίκιο καί τόν ὑπέβαλαν σε πολλά βασανιστήρια, ἐπειδή ὁμολόγησε τον Χριστό. Ἐνῶ τόν ὁδηγοῦσαν στό στάδιο για νά τόν ρίξουν στά θηρία, ὁ Νικηφόρος πῆγε καί τόν παρακάλεσε νά τόν συγχωρέσει, ἐπειδή θά πέθαινε σέ λίγο. Ὁ ἱερέας ὅμως ἦταν ἀνένδοτος, δέν δεχόταν νά τόν συγχωρέσει μέ τή δικαιολογία ὅτι τόν πλήγωσε καί τόν πίκρανε. Τελικά δέν τόν συγχώρεσε. Ἦρθε ὅμως ἡ ὥρα καί μπῆκε στό στάδιο. Κι ἐκεῖ λίγο πρό τοῦ θανάτου τόν ἐγκατέλειψε ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ, πρόδωσε τόν Χριστό και ἔγινε ἀρνησίχριστος καί ἐπέστρεψε ὁ ἱερέας τῆς Ἐκκλησίας στήν πλάνη τῶν εἰδώλων. Ὁ δέ νεαρός Νικηφόρος δέχθηκε τή χάρι τοῦ Χριστοῦ καί ἔτρεξε μέσα στό στάδιο και μαρτύρησε. Ἀναφέρεται στό συναξάριο, «ὁ ἅγιος μάρτυς Νικηφόρος ὁ ἀντί Σαπρικίου μαρτυρήσας». Γιατί τόν ἐγκατέλειψε ὁ Χριστός; Γιατί δέν δέχθηκε νά συγχωρέσει τον ἀδελφό του. Παρόλο πού ἦταν ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ ἐντούτοις αὐτή τήν ἐντολή δεν τήν τήρησε καί ἔτσι αὐτή ἡ μνησικακία ἔγινε ἡ ἀφορμή νά τόν ἐγκαταλείψει ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ καί δέν μπόρεσε νά λάβει τόν στέφανο τοῦ μαρτυρίου. Ὁ ἄλλος, ἐπειδή μέχρι την τελευταία στιγμή ζητοῦσε συγχώρεση, δέχθηκε τή χάρι καί ἔγινε μάρτυρας.

Ἡ Ἐκκλησία λοιπόν, πρίν νά μποῦμε στο στάδιο τῆς Ἁγίας Τεσσαρακοστῆς, ἐπειδή ἔχουμε νά διανύσουμε ἕνα μεγάλο δρόμο πού χρειάζεται γενναία καρδιά καί πολλή χάρι ἀπό τόν Θεό, μᾶς ὁδηγεῖ σ’αὐτή την εὐλογημένη ὥρα τῆς συγχωρήσεως. Ἡ νηστεία χρειάζεται τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ. Καί νά νηστέψουμε καί νά μπορέσουμε να βροῦμε αὐτό πού μᾶς προσφέρει ὁ Χριστός γιά νά μποῦμε νά δειπνήσουμε μαζί Του, πρέπει νά ἔχουμε τή χάρι Του. Ἄν δέν την ἔχουμε, τότε μπορεῖ νά κάνουμε τόν κόπο, ἀλλά τόν μισθό τοῦ κόπου δέν θά τόν ἔχουμε. Μπαίνουμε λοιπόν στή νηστεία ἔχοντας μπροστά μας αὐτή τή μεγάλη εὐλογία τῆς συγχωρήσεως. Στον ἑσπερινό τῆς Κυριακῆς τῆς Τυρινῆς περνοῦμε καί ἀσπαζόμαστε τόν Τίμιο Σταυρό ἀπό τά χέρια τοῦ ἱερέως, ὁ ὁποῖος μᾶς εὐλογεῖ καί μᾶς δίνει τή δύναμη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὥστε ἐνδυναμωμένοι μέ τή χάρι τοῦ Θεοῦ καί τοῦ Τιμίου Σταυροῦ νά μποῦμε σάν γενναῖοι ἀθλητές, νά παλέψουμε καί νά τρέξουμε μετά χαρᾶς τό στάδιο τῶν ἁγίων νηστειῶν. Ἡ Ἐκκλησία ὀνομάζει τό

στάδιο αὐτό πάντερπνον, γεμάτο χαρά, εὐφροσύνη καί τέρψη, γεμάτο ὡραῖα συναισθήματα. Μά εἶναι δυνατόν ὅμως ὁ ἄνθρωπος νά στερεῖται τόσα πράγματα και νά εἶναι χαρούμενος καί νά ἔχει εὐφροσύνη; Καί ὅμως εἶναι, γιατί ὅλα αὐτά τά στερεῖται, γιά νά μπορέσει νά ὑπερβεῖ τόν ἑαυτό του καί νά μπορέσει νά συναντήσει τόν Χριστό. Πολλοί διερωτῶνται, ποῦ βρέθηκε ἡ νηστεία καί ἄν ἡ νηστεία εἶναι ἐφεύρεση τῶν ἱερέων καί τῶν μοναχῶν. Πότε εἶπε ὁ Χριστός να νηστεύουμε σαράντα καί πενήντα μέρες; Αὐτοί οἱ ἄνθρωποι δέν ἔχουν διαβάσει το Εὐαγγέλιο, γιά νά δοῦν ὅτι καί ἡ Παλαιά καί ἡ Καινή Διαθήκη εἶναι γεμάτες ἀπό τέτοια παραδείγματα. Θά πῶ μόνο δυό.

Ἡ πρώτη ἐντολή τοῦ Θεοῦ, ὅταν ἔπλασε τόν ἄνθρωπο καί τόν ἔβαλε στόν παράδεισο, σ᾽ ἐκεῖνο τόν ὡραῖο χῶρο πού ἀπολάμβανε ὅλα τά ἀγαθά, ἦταν: «μπορεῖς νά γευθεῖς ἀπό ὅλα αὐτά πού εἶναι ἐδῶ μέσα, μόνο ἀπό αὐτό τό δένδρο δέν θά φᾶς». Αὐτό δεν εἶναι ἐντολή νηστείας; Ἡ πρώτη ἐντολή τοῦ Θεοῦ ἡ ὁποία κρατοῦσε τόν ἄνθρωπο στην ὑποταγή ἦταν ἐντολή νηστείας. Πρώτη παράβαση τοῦ ἀνθρώπου ἀπέναντι στόν Θεό ἦταν παράβαση τῆς ἐντολῆς τῆς νηστείας. Γι᾽ αὐτό καί ὁ Χριστός μας, ὁ νέος Ἀδάμ, ὁ καινούργιος ἄνθρωπος, ὅταν ἦταν να ἀρχίσει τό κήρυγμά του τί ἔκανε; Ἀκριβῶς γιά νά θεραπεύσει τό πταῖσμα καί τό λάθος τοῦ Ἀδάμ νήστεψε στην ἔρημο 40 μέρες και 40 νύχτες. Μάλιστα νηστεία πραγματική ὄχι ὅπως τή δική μας, δέν ἔφαγε και δέν ἤπιε τίποτα ἀπολύτως. Ἐμεῖς βέβαια δέν μποροῦμε. Και μετά ὁ Κύριος για νά δείξει ὅτι ἦταν ἄνθρωπος καί ὄχι κάτι τό ἐξωπραγματικό ἠθέλησε νά πεινάσει καί νά διψάσει προκειμένου νά δείξει τήν ἀνθρώπινη φύση Του. Ἔτσι βλέπουμε ὅτι ὁ Χριστός μας ἄρχισε τό κήρυγμά του πρός ἐμᾶς, ἀφοῦ μᾶς ἔδειξε τόν δρόμο τῆς νηστείας διορθώνοντας ἔτσι τήν πτώση τοῦ Ἀδάμ μέ τήν παράβαση τῆς ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ. Ἔκτοτε ἡ νηστεία μέσα στήν Ἐκκλησία μας εἶναι ἀπαραίτητο στοιχεῖο ὅλων αὐτῶν πού θέλουν νά ἀγωνιστοῦν.

Γιά ποιό λόγο ἡ νηστεία εἶναι σημαντική; Γιατί νηστεύουμε; Νηστεύουμε γιά πολλούς λόγους. Πρῶτ᾽ ἀπ᾽ ὅλα γιατί εἴμαστε μέλη τῆς Ἐκκλησίας καί ὅλη ἡ Ἐκκλησία νηστεύει καί ὅλοι μας μέ τό βάπτισμά μας καί τη μετοχή μας στά μυστήρια εἴμαστε μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἕνα σύνολο πιστῶν ἀνθρώπων καί ὄχι κάτι τό ἀφηρημένο. Ἀνήκω στήν Ἐκκλησία σημαίνει ὅτι ζῶ τή ζωή της καί ὅταν ζῶ τή ζωή τῆς Ἐκκλησίας, τότε ὅπως ὅλο τό σῶμα της νηστεύει ἔτσι κι ἐγώ πού εἶμαι μέλος της νηστεύω. Ἀποκτοῦμε συνείδηση ὅτι ἀποτελοῦμε τον ἐκλεκτό λαό τοῦ Θεοῦ, ἀνήκουμε στην Ἐκκλησία καί εἴμαστε μέλη της. Δέν μπορεῖ ὁλόκληρη ἡ Ἐκκλησία νά νηστεύει καί ἐγώ νά μήν νηστεύω. Σημαίνει ὅτι ἀποχωρίζω τόν ἑαυτό μου ἀπό τήν Ἐκκλησία. Δέν μπορεῖ νά γίνει αὐτό τό πράγμα,

ἐκτός ἄν ὑπάρχουν λόγοι ὑγείας. Ἔχουμε παραδείγματα ἁγίων καί μαρτύρων πού μαρτύρησαν, γιατί δέν δέχθηκαν νά παραβοῦν τή νηστεία και μάλιστα ἡ δικαιολογία τήν ὁποία ἀντέταξαν στούς τυράννους ἦταν ὅτι, πῶς μπορεῖ ἡ Ἐκκλησία νά νηστεύει κι ἐγώ νά ἀποκόψω τόν ἑαυτό μου ἀπό τήν Ἐκκλησία, ὅπως ἔλεγε ἕνας νεομάρτυρας πού τόν πίεζαν οἱ μουσουλμάνοι νά παραβεῖ τή νηστεία.

Μία ἄλλη μεγάλη ὠφέλεια εἶναι ὅτι ἀκριβῶς ζώντας μέσα στήν Ἐκκλησία μαθαίνει κανείς νά ξεπερνᾶ τά θελήματά του. Σήμερα βλέπουμε ὅτι κριτήριο πολλῶν πραγμάτων τῆς ζωῆς μας εἶναι τό τί μᾶς ἀρέσει καί τι θέλουμε νά κάνουμε στή ζωή μας. Ἔχουμε ὅλοι πείρα ὅτι αὐτό τό «θέλημα», καί αὐτό τό «ἔτσι θέλω νά κάνω καί ἔτσι μοῦ ἀρέσει», καταστρέφει οἰκογένειες, συνεργασίες, σπίτια καί τόν κόσμο ὁλόκληρο. Αὐτό τό θέλημα διχάζει καί σπέρνει τή διχόνοια καί διασπᾶ τίς σχέσεις τῶν ἀνθρώπων. Ἰδίως στη σύγχρονη ἐποχή εἶναι διάχυτο τό κριτήριο αὐτό. Ὅμως ἡ νηστεία δίνοντάς μας την αἴσθηση ὅτι ἀνήκουμε στήν Ἐκκλησία μᾶςβοηθᾶ νά κόψουμε τό θέλημά μας, τό ὁποῖο μᾶς διασπᾶ ἀπό τούς ἀδελφούς μας. Μᾶς μαθαίνει τήν ὑποταγή, νά ξεπερνοῦμε τό θέλημά μας καί νά μήν κρίνουμε τά πράγματα κατά τή δική μας κρίση. Πολλές φορές μᾶς ἀρέσουν διάφορα φαγητά πού δέν εἶναι νηστίσιμα. Ἡ ὠφέλεια ἀκριβῶς εἶναι αὐτή, να ξεπεράσουμε τό θέλημά μας καί αὐτό πού μᾶς ἀρέσει, γιατί αὐτό διασπᾶ τή σχέση μας καί μέ τόν Θεό καί μέ τούς ἀδελφούς μας.

Ἕνα ἄλλο σημεῖο σημαντικό εἶναι ἀκριβῶς τό ὅτι ὁ ἄνθρωπος μέσα στή νηστεία μαθαίνει νά γίνεται δυνατός καί γενναῖος. Θέλει γενναία ψυχή νά μπορέσει νά ξεπεράσει κανείς τόν φόβο τῆς συντήρησής του και τή φιλαυτία του. Μπορεῖ νά πεῖ κανείς δεν μπορῶ νά νηστέψω 50 μέρες, θά πέσω κάτω, δέν μπορῶ νά στερηθῶ κάποιο φαγητό, θα λιποθυμήσω. Καί μάλιστα πρίν ἀκόμη νηστέψουμε, ἀρχίζουμε νά τρέμουμε μόνο στήν ἰδέα ὅτι θά στερηθοῦμε τό ἕνα ἤ το ἄλλο. Μᾶς κυριεύει φόβος, δειλία. Ὅμως ἡ δειλία δέν χαρακτηρίζει τόν χριστιανό. Ὁ χριστιανός εἶναι ἀγωνιστής. Πῶς θά ξεπεράσει τά πάθη, τίς ἁμαρτίες καί τόν ἐγωισμό του, ὅταν εἶναι δειλός; Πῶς θά μπορέσει να κάνει αὐτό πού εἶπε ὁ Χριστός «ἀπαρνησάσθω ἑαυτῷ», νά ξεπεράσει δηλαδή τόν ἑαυτό του γιά νά ἀκολουθήσει τόν Χριστό, ὅταν εἶναι δειλός; Ὁ Κύριος μᾶς τό εἶπε στό εὐαγγέλιο ὅτι οἱ δειλοί δέν ἔχουν μέρος μαζί Του στή ζωή τήν αἰώνιο.

Ὁ δειλός ἄνθρωπος δέν μπορεῖ νά ζήσει μαζί μέ τόν Θεό, γιατί ἡ δειλία εἶναι γέννημα τῆς ὀλιγοπιστίας. Αὐτός πού ἔχει λίγη πίστη φοβᾶται. Αὐτός πού φοβᾶται μαρτυρεῖ ὅτι ἔχει ἀδύνατη πίστη. Ἔρχεται ἡ νηστεία καί μᾶς προτρέπει νά μποῦμε σ’αὐτό τόν ἀγώνα, νά ξεπεράσουμε τίς φοβίες μας καί νά μήν φοβόμαστε οὔτε καί τόν θάνατο, ἀλλά μέ πολλή χαρά καί ἀνδρεία νά ἀγωνισθοῦμε,

πιστεύοντας βέβαια, ὄχι στίς δυνάμεις μας πού εἶναι ἐλάχιστες ἀλλά στή δύναμη τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖ ἐλπίζουμε. Στηρίζουμε τόν ἑαυτό μας στή δύναμη τοῦ Θεοῦ. Δίνουμε τή θέλησή μας στόν Θεό. Λέμε: «Θεέ μου, θέλω νά νηστέψω, νά ἀγωνιστῶ, νά προσπαθήσω». Ὁ Θεός βλέπει τή θέλησή μας καί μᾶς δίνει τη δύναμή Του. Ἐμεῖς δίνουμε τήν προαίρεση καί τή θέλησή μας στόν Θεό καί μᾶς δίνει τή δύναμή Του. Ἄν ἡ προαίρεσή μας εἶναι ἀδύνατη, θά πάρουμε λίγη δύναμη, ἄν εἶναι δυνατή, θά πάρουμε πολλή δύναμη ἀπό τον Θεό. Αὐτή ἡ δύναμη τοῦ Θεοῦ θά μᾶς βοηθήσει, ὥστε ὄχι μόνο τή νηστεία νά τελέσουμε, ἀλλά καί πολλές ἀρετές νά φορτωθοῦμε.

Νηστεία ὅμως δέν εἶναι μόνο τά φαγητά. Εἶναι καί αὐτά. Νά μή λέμε ὅτι «πρέπει νά νηστεύει ἡ γλώσσα μας καί τό φαΐ δεν εἶναι ἁμαρτία κι ἄς φᾶμε ὅ,τι θέλουμε». Ὁ ἄνθρωπος δέν εἶναι μόνο ψυχή καί μυαλό, ἀλλά εἶναι ψυχή καί σῶμα καί ἁγιάζεται ὅλο τό εἶναι μας καί ὁ νοῦς, καί ἡ καρδία καί ἡ γλώσσα μας. Ἡ νηστεία εἶναι ἕνας εὐρύς ἀγώνας. Νηστεύουμε ἐκεῖ ἀκριβῶς, ὅπου βλέπουμε τίς ἀδυναμίες μας. Ἔχω μία ἀδυναμία, νά κατηγορῶ; Ἄς βάλω ἐκεῖ τά ὀχυρά μου. Νά πῶ ὅτι αὐτή τήν Ἁγία Τεσσαρακοστή πού εἶναι νηστεία νά νηστέψω και στή γλώσσα μου. Νά προσπαθήσω νά μην κατηγορήσω κανένα καί νά μήν σχολιάσω ἄλλο ἄνθρωπο καί νά ἀποφύγω τή φλυαρία, τήν ἀργολογία ὅπως λέγεται στή γλώσσα τῆς Ἐκκλησίας. Νά νηστέψω τά μάτια μου, τί βλέπουν τί παρακολουθοῦν καί πῶς χάνω τήν ὥρα μου βλέποντας ἄχρηστα πράγματα. Στό μυαλό μου καί στόν ἑαυτό μου ὁλόκληρο νά δώσω πνευματικά ἀγωνίσματα μαζί μέ τή σωματική νηστεία τῶν τροφῶν, ὥστε αὐτή ἡ νηστεία νά ὠφελήσει ὅλο τό εἶναι μου.

Τό ἀποτέλεσμα ποιό εἶναι; Ὁ ἄνθρωπος ἀγωνιζόμενος καί ἐξαγνιζόμενος μέσα στή νηστεία γίνεται δεχτικός τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ. Ἔρχεται ὁ Θεός καί κατασκηνώνει μέσα στόν ἄνθρωπο καί ὁ ἄνθρωπος εἰρηνεύει. Ὁ ἄνθρωπος γίνεται ναός τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι γεμάτος ἀπό τήν εὐωδία τῆς παρουσίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὁ ἄνθρωπος γίνεται γλυκύτατος, εἰρηνικός καί ἥσυχος καί ξεπερνᾶ τίς φοβίες, τόν θάνατο καί τά ἀνθρώπινα πράγματα καί ἐπικεντρώνεται ἐκεῖ πού εἶναι ἀκριβῶς ὁ σκοπός τῆς ζωῆς του. Ποιός εἶναι ὁ σκοπός αὐτός; Ἡ αἰώνια Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Μέσα ἀπό τόν πνευματικό ἀγώνα ὁ ἄνθρωπος καταλαβαίνει ὅτι, ὁτιδήποτε δέν ἔχει χῶρο μέσα στη Βασιλεία τοῦ Θεοῦ εἶναι μάταιο.

Ὅταν ἕνας μεγάλος σέ ἡλικία ἄνθρωπος δεῖ τή ζωή πού πέρασε, βλέπει πόσο εὔκολα φεύγουν τά χρόνια καί καταλαβαίνει αὐτό πού εἶπε ὁ Χριστός: «Τί γάρ ὠφελήσει ἄνθρωπονἐάν κερδήσῃ τόν κόσμον ὅλον, καί ζημιωθῇ τήν ψυχήν αὐτοῦ;». Τί θά μᾶς ὠφελήσει ἄν κερδίσουμε ὅλο τόν κόσμο κι ὅλα τά πλούτη καί τίς δόξες καί χάσουμε τήν ψυχή μας; Ἐκεῖνο λοιπόν πού μᾶς ἐνδιαφέρει εἶναι ἡ ψυχή μας, ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ καί ἡ σχέση μας μέ τόν Χριστό.

Ἡ νηστεία ἀκριβῶς κόβοντας ὅλα τά παρακλάδια καί τά ζιζάνια μαζεύει τόν ἑαυτό μας καί μᾶς σπρώχνει σ’αὐτή τήν πορεία τῆς σχέσης μας μέ τόν Θεό πατέρα μας. Ἔτσι βρίσκομε τόν σκοπό τῆς ὕπαρξής μας. Καταλαβαίνουμε γιά ποιό λόγο ὑπάρχουμε και ζοῦμε καί πῶς μποροῦμε νά γίνουμε πραγματικά τέλειοι ἄνθρωποι.

Ἔτσι μπροστά σ’αὐτό τό μεγάλο καί εὐλογημένο στάδιο τῶν ἁγίων νηστειῶν εὑρισκόμενοι ὡς τέκνα τῆς Ἐκκλησίας, ἄς ὁπλίσουμε τόν ἑαυτό μας μέ τή χάρι καί τή δύναμη τοῦ Τιμίου Σταυροῦ τοῦ Κυρίου μας κι ἄς τρέξουμε μέ προθυμία σ’αὐτό τό στάδιο. Ὁ καθένας νά δώσει τήν πρόθεσή του κι ὁ Θεός θά δώσει τή δύναμή Του καί θά πορευθοῦμε μέ πολλή χαρά αὐτό τό ἀγώνισμα τῶν ἁγίων νηστειῶν. Ἀφοῦ κάνουμε ὅλα αὐτά, τότε ἄς πλύνουμε τό ἔνδυμα τῆς ψυχῆς μας μέσα στό λουτρό τῆς μετανοίας, τήν ἐξομολόγηση, ἐκεῖ ὅπου ὁ Χριστός κάνει τό πιο μεγάλο θαῦμα. Τό πιό μεγάλο θαῦμα πού γίνεται κάθε μέρα δέν εἶναι νά ἀναστηθοῦν οἱ νεκροί, νά περπατήσουν οἱ παραπληγικοί, νά γίνουν οἱ ἄρρωστοι καλά καί νά ξεπεράσουμε τά ἐπίγεια καί πρόσκαιρα προβλήματά μας. Τό μεγαλύτερο θαῦμα τό ὁποῖο γίνεται κάθε μέρα μπροστά στά μάτια μας εἶναι ἡ ἀνάσταση τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ πνευματικός μας ἀγώνας, καί τό μυστήριο τῆς ἐξομολογήσεως μᾶς καθαρίζουν και μᾶς κάνουν φωτεινούς, γιά νά μπορέσουμε νά μποῦμε καί νά εὐφρανθοῦμε ὅλοι σ’αὐτό τό μεγάλο δεῖπνο, πού μᾶς προσκαλεῖ ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός.

Από ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία του Πανιερωτάτου Μητροπολίτου – Εκ της Ιεράς Μητροπόλεως Λεμεσού – 14 Μαρτίου 2019